Rok VIII. Sierpień—Wrzesień 1932 Nr. 8—9.

WIADOMOŚCI KONTROLI SKARBOWEJ

ORGAN ZAWODOWY

STOWARZYSZENIA URZĘDNIKÓW KONTROLI SKARBOWEJ

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Adres Redakcji i Sekretarjatu Stowarzyszenia Urzędników Kontroli Skarbowej: Warszawa, ul. Koszykowa 45 m. 8. Telefon 815-93.
Konto P. K. O. № 1444.

Warunki prenumeraty: Członkowie Stowarzyszenia U. K. S. otrzymują pismo bezpłatnie. Dla niecłonków cena egz. 50 gr.

Ceny ogłoszeń: Cała strona 60 zł., pół strony 35 zł., 1/4 strony 20 zł.

Z aktualnych zagadnień społecznych.

Do drzwi naszych puka już chłodna i mglista jesień, a za nią kroczy mroźna zimo. Jeśli wierzyć przepowiedniom, zima ta ma być bardzo ostra. To też każdy ojciec rodziny zabiega, gromadzi zapasy i zaopatruje mieszkanie, zabezpieczając się przed wtargnięciem zimna, oszczędzając na innych wydatkach.

Co jednak zrobią ci, co nie mają z czego oszczędzać, co może zrobić ta liczna rzesza bezrobotnych, ze strachem, niemal ze zgrozą, słuchających poświstów zimnego wichru jesiennego za oknami i napróżno szukających jakiegokolwiek zajęcia. Rzesza to olbrzymia, w samej Warszawie sięgająca w dziesiątki tysięcy. Nie pozostaje im nic innego, jak kołatać do biur pomocy bezrobotnym, jak odwołać się do społeczeństwa.

Długotrwała wojna jednak poderwała moralność społeczną, do biur o pomoc zwracają się nietylko potrzebujący, zwraca się również spora liczba osób, pragnących zdobyć odzież, opał, czy zasiłek choć nie posiadają do tego prawa, chociaż tego w rzeczywistości nie potrzebują. mając wystarczające środki utrzy-

mania. Do tej pory wywiady przeprowadzali pracownicy komitetu pomocy bezrobotnym, płatni od każdego dokonanego wywiadu. Ten rodzaj zapłaty wpływał raczej na ilość dokonanych wywiadów, jak ich dokładność. W okresie letnim, kiedy jednak napływ bezrobotnych jest mniejszy, pracownicy Komitetu mogli jakoś swej pracy podołać, obecnie zgłoszeń jest coraz więcej, z każdym dniem ich przybywa — zachodziłaby więc potrzeba wydatnego zwiększenia personelu, a co za tem idzie i wydatków administracyjnych, co jest szkodliwe, bo pieniądze powinny być użyte na pomoc bezrobotnym, a nie na inne cele.

Prezydjum Zarządu Gł. S. U. K. S., dzięki cennym wskazówkom oraz łaskawemu poparciu Naczelnika Wydziału IV Izby Skarbowej Grodzkiej w Warszawie Pana D-ra Kozaka, postanowiło wciągnąć do akcji Kolegów.

W tym celu zostało zwołane w lokalu Stowarzyszenia przy ul. Koszykowej Nr. 45 zebranie, na które zaproszono Pana D-ra Kozaka, przedstawiciela Stołecznego Komitetu Pomocy Bezrobotnym oraz wszystkich Kolegów z Warszawy.

Po wysłuchaniu przemówień Kol. prezesa, Pana D-ra Kozaka, przedstawiciela Komitetu, oraz szeregu kolegów, wszyscy obecni jednogłośnie zgłosili akces do akcji, zobowiązując się bezinteresownie zająć kwalifikowaniem bezrobotnych oraz wskazywaniem tych, którym wstyd nie pozwala zgłosić się samym.

Po raz pierwszy występuje tu w akcji pomocy bezrobotnym czynnik społeczny w tej formie. Dotąd akcja społeczna prowadzona była przez poszczególne jednostki, obecnie na apel stają wszyscy członkowie naszego Stowarzyszenia, zamieszkali w Warszawie.

Dzięki organizacji Obwodów i Rejonów Kontroli Skarbowej otrzymuje się sieć, która pokrywa całe miasto i doskonale da się wyzyskać do podziału pracy w Komitecie pomocy bezrobotnym.

Mniejszym nakładem pracy, bo korzystając z każdorazowej bytności w swym rejonie służbowym, w czasie pomiędzy załatwieniem jakiegoś aktu i przeprowadzeniem kontroli, każdy z nas ma możność zajrzeć do mieszkania bezrobotnego, zobaczyć, jak żyje, czy należycie zużytkowuje otrzymaną pomoc, czy przypadkiem wysiłki Komitetu nie idą na marnę, a zapomogi na pijaństwo starszych, wzmagające jeszcze poniewierkę dzieci.

Otwierają się tu wielkie perspektywy, zjawia się możność czynienia dobra, szczególniej dla dziatwy, tej przyszłości narodu.

Z prawdziwą przyjemnością stwierdzamy jednomyślność i ofiarność naszych Kolegów z Warszawy i tak już przeciążonych pracą, a jednak nie cofających się przed nowym wysiłkiem, dla sprawy społecznej.

Na pierwszą wieść, że do pracy nad rozwiązaniem najbardziej może w chwili obecnej piekącego zagadnienia — sprawy pomocy bezrobotnym potrzeba chętnych rąk Koło Warszawskie S. U. K. S. odpowiedziało zgodnym chórem „Jesteśmy, nie możemy dać funduszów, bo ich nie mamy, ale chętnie dajemy swój trud".

Mamy nadzieję, że Koło Warszawskie nie długo pozostanie samotne, gdyż pójdą w jego ślady inne Koła naszego Stowarzyszenia oraz inne Stowarzyszenia, powstanie gęsta sieć placówek obsługiwanych przez bezinteresownych pracowników społecznych, umożliwiających najbardziej ekonomiczną, oraz najbardziej celową pomoc wszystkim ofiarom obecnego kryzysu. — Panujący w tej dziedzinie chaos, dający liczne pola do nadużyć ustąpi jednej silnej skoordynowanej akcji opartej o społeczną działalność członków Stowarzyszeń i Związków Zawodowych.

Koledzy! nie dajmy się wyprzedzić innym, za przykładem Koła Warszawskiego S. U. K. S. stańmy wszyscy do pracy społecznej, tworząc odpowiednie sekcje, pozostające w kontakcie z miejscowymi Komitetami Pomocy Bezrobotnym, rzućmy na szalę w tej walce ze skutkami bezrobocia nasz trud, nasz zapał, nasze zrozumienie niedoli bliźnich, a da to nam tyle zadowolenia, tyle radości ze spełnionego obowiązku obywatelskiego, że dodatkowej tej pracy zupełnie nie odczujemy.

Niechaj w szeregach sekcyj dla pomocy bezrobotnym nie zbraknie ani jednego z naszych Kolegów.

Od Redakcji.

Ze względu na układ czasopisma, a w szczególności takie umieszczanie przedruków ustaw, aby dawały się łatwo wyjąć z zeszytów Wiadomości Kontroli Skarbowej i stanowiły wówczas pewną całość, Redakcja była zmuszona podać oddzielnie rozporządzenie wykonawcze do ustawy o opodatkowaniu wina i miodu syconego, a oddzielnie podana zostanie sama ustawa— Redakcja spodziewa się, że następny numer czasopisma, który będzie zawierał również ustawy o opodatkowaniu wina i miodu syconego oraz piwa dotrze do rąk kolegów mniej więcej za dwa tygodnie.

Rozumiejąc, że jest to dla Sz. Kolegów niedogodność, postaramy się, by jaknajprędzej teksty ustaw dostarczyć Kolegom.

Na przyszłość dołożymy starań, aby całkowicie Sz. Kolegów zadowolnić.

W sprawie Dzienników Ustaw dla Kontroli Skarbowej.

Zaprzestanie ze względów oszczędnościowych umieszczania w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu nowych przepisów, drukowanych w Dzienniku Ustaw R. P., pozbawiło Urzędników Kontroli Skarbowej, otrzymujących tylko Dzienniki Urzędowe M. S., możności zaznajomienia się z nowo wydanemi ustawami. Nabywanie Dzienników Ustaw jest i kosztowne i utrudnione, gdyż wiele Dzienników Ustaw R. P. jest wyczerpanych. Zarząd Główny S. U. K. S. i Redakcja „Wiadomości Kontroli Skarbowej" otrzymują w tej sprawie wiele listów. Poniżej pozwalamy sobie przytoczyć list kol. Jantosa z Rypina.

„Urzędnicy Kontroli Skarbowej, otrzymujący nadal z urzędu Dziennik Urzędowy M. S., a nie otrzymując Dziennika Ustaw R. P., pozbawieni są możności uzupełniania swych wiadomości zawodowych i możności należytego stosowania przepisów, będących przecież instrumentem i podstawą ich działalności służbowej.

Jeżeli w czasie, kiedy urzędnik Kontroli Skarbowej informowany był regularnie za pośrednictwem Dziennika Urzędowego M. S. o treści ustaw i rozporządzeń, stosowanie przezeń tych przepisów, z różnych przyczyn, nie było wyrazem doskonałości, to dziś, znając stosunki i warunki pracy urzędnika Kontroli Skarbowej, stwierdzam to — urzędnik Kontroli Skarb. jest zdezorjentowany. Nie znając dokładnej treści przepisów, dotyczących zasad fabrykacji, opodatkowania, obrotu handlowego i zakazów ustawowych odnośnie tego, lub innego artykułu, stanowiącego przedmiot monopolu państwowego, albo też obłożonego podatkiem spożywczym — akcyzą, oraz bez dokładnej znajomości ustawy karnej skarbowej, urzędnik K. S. zatraca orjentację, co stanowi, a co nie, przestępstwo skarbowe, czemu się nie można nawet dziwić. Na wypadek wreszcie przytrzymania już przestępstwa w sporządzonym protokóle karnym — fundamencie sprawy — nie odtworzy dokładnych rozmiarów przestępstwa i okoliczności mu towarzyszących, a stanowiących podstawę wymiaru kary. Łatana, choćby na krótkiej przestrzeni czasu, dodatkowemi wyjaśnieniami, sprawa taka nosi już na sobie piętno niedociągnięcia, co musi mieć wpływ na jej rozstrzygnięcie.

Stan ten ze względu na interes Państwa bez względu na czas trwania jeszcze kryzysu nie może się ustalić, zarówno, jak i sprawy źródła, z jakiego urzędnik dla celów służbowych ma czerpać wiadomości zawodowe, nie można pozostawić jego inicjatywie.

Jeżeli już nie można zwiększyć, ze względów budżetowych, nakładu Dziennika Ustaw R. P. o liczbę stanu osobowego Kon-

troli Skarbowej, to uważam, że można to jednak zrobić kosztem oszczędności, uzyskanych przez zmniejszenie nakładu Dziennika Urzędowego M. S. o tę samą liczbę stanu osobowego Kontroli Skarbowej i zamiast Dziennikiem Urzędowym M. S., obdzielać urzędników Kontroli Skarbowej Dziennikiem Ustaw R. P.".

Obdzielanie Dziennikiem Ustaw wszystkich urzędników Kontroli Skarbowej jest utrudnione ze względu na zwiększone koszty, gdyż w Dzienniku Ustaw drukowane są wszystkie ustawy, z zakresu wszystkich Ministerstw, a nietylko Ministerstwa Skarbu. Dziennik Ustaw wydawany jest co kilka dni i bardzo często nie zawiera żadnych rozporządzeń z dziedziny skarbowości.

Prezydjum Zarządu Głównego S. U. K. S., jak Kolegom wiadomo, zaproponowało inne wyjście z sytuacji — zaczęliśmy przedrukowywać ustawy w naszem czasopiśmie.

Sprawa nie mogłaby być już całkowicie ku zupełnemu zadowoleniu załatwiona, gdyby...

Znów, jak zawsze, gdyby...

Tym razem przynajmniej niezbyt wiele potrzeba. Gdyby wszyscy Koledzy chcieli składki członkowskie wpłacać regularnie w dawnej wysokości, t. j. po 1,50 zł. miesięcznie, moglibyśmy sprawę rozwiązać całkowicie i tem samem nie narażać Skarbu na nowe wydatki.

Nawet gdyby obniżone składki przekazywane były przez wszystkie Koła z całkowitą regularnością, przynajmniej raz na kwartał i wyrównano zaległości, pozwoliłoby to na przedruk wszystkich najważniejszych ustaw. Przy składkach w dawnej wysokości Redakcja miałaby możność wydawania obszerniejszych numerów „Wiadomości K. S.", a nawet, gdyby tego zaszła potrzeba przejść na tygodniowe wydawnictwo.

Uczyniliśmy pierwszą próbę, drukując ustawę o monopolu spirytusowym i zwróciliśmy się do Kolegów z prośbą o nadsyłanie swych uwag. Zaledwie jednak kilku Kolegów wypowiedziało się za kontynuowaniem tego sposobu, inni wstrzymują się od nadsyłania swych wskazówek.

W bieżącym numerze drukujemy w myśl swych zamierzeń ustawę o „Opodatkowaniu wina i miodu syconego" i prosimy wszystkich Kolegów o nadsyłanie swych uwag, a Kol. Skarbników Kół o rychłe przekazywanie nam składek członkowskich.

Przypominamy, że czasopismo wysyłać będziemy tylko kolegom, regularnie opłacającym składki członkowskie.

Konkurs.

Na podstawie regulaminu, ogłoszonego w Nr. 8 czasopisma „Wiadomości Kontroli Skarbowej“ z 1929 r., Zarząd Główny rozpisuje konkurs, celem przyznania stypendjów po 600 zł. rocznie, w bieżącym roku szkolnym, na zasadach i warunkach, określonych w wyżej wymienionym regulaminie, z tem, że stypendjum będzie wypłacone za czas od 1 października 1932 r.

Odnośne podania należy przesyłać w terminie do dn. 15.XI. 1932 r. od Zarządu Głównego Stowarzyszenia Urzędników Kontroli Skarbowej w Warszawie, ul. Koszykowa Nr. 45 m. 8.

Dowody pod a), b) regulaminu mają być potwierdzone przez Zarząd danego Okręgu, względnie Koła Stowarzyszenia Urzędników Kontroli Skarbowej.

Dowody szkolne, wydane przez Dyrekcję odnośnego zakładu naukowego, zaś dowody pod c) powinny być potwierdzone przez przełożonego inspektora Kontroli Skarbowej, względnie, co do inspektorów i urzędników Urzędów Akcyzowych, przez naczelnika Urzędu Skarbowego Akcyz i Monopolów Państwowych, lub odnośną Izbę Skarbową.

Prezes: *(—) S. Woropaj.*

Sekretarz — *(—) Wierzbowski.*

UWAGA. Art. 8. regulaminu: ubiegający się o stypendjum, winien wykazać się:

a) że jest czynnym zwyczajnym członkiem Stowarzyszenia Urzędników Kontroli Skarbowej, przynajmniej od lat czterech;

b) że nie zalega ze składkami na rzecz Stowarzyszenia Urzędników Kontroli Skarbowej;

c) dowodem o złym stanie materjalnym, przyczem należy wykazać ilość osób rodziny, będących na utrzymaniu petenta, oraz wiek dzieci i ile dzieci petent utrzymuje w szkołach, w jakiej szkole i w której klasie, i czy które z dzieci korzysta już ze stypendjum, a w danym razie, z jakiego stypendjum;

d) ostatniem świadectwem szkolnem stypendysty, o dobrych postępach w nauce;

e) metryką chrztu stypendysty.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 24 maja 1932 r.

w sprawie wykonania ustawy z dnia 22 października 1931 r. o opodatkowaniu wina i miodu syconego.

D. U. R. P. Nr. 50 z 1932 r.

Na podstawie art. 1, 3, 5, 6, 7, 13 i 17 ustawy z dnia 22 października 1931 r. o opodatkowaniu wina i miodu syconego (Dz. U. R. P. Nr. 99, poz. 763) zarządzam co następuje:

Postanowienia ogólne.

§ 1. 1) Artykuły — art. — wymienione w niniejszem rozporządzeniu bez bliższego określenia, oznaczają postanowienia ustawy z dnia 22 października 1931 r. o opodatkowaniu wina i miodu syconego (Dz. U. R. P. Nr. 99, poz. 763).

2) Paragrafy — §§ — wymienione w tem rozporządzeniu bez bliższego określenia oznaczają przepisy tego rozporządzenia.

3) Skróty oznaczają:

a) „izba skarbowa" — również Śląski Urząd Wojewódzki (Wydział Skarbowy);

b) „urząd skarbowy" — Urząd Skarbowy Akcyz i Monopolów Państwowych;

c) „K. S." — Kontrola Skarbowa.

§ 2. Od wydanych w pierwszej instancji orzeczeń władzy skarbowej można wnieść odwołanie do władzy bezpośrednio wyższej, której decyzja w administracyjnym toku instancyj jest ostateczna. Odwołanie ma być wniesione za pośrednictwem władzy orzekającej w ciągu czternastu dni od dnia następującego po doręczeniu orzeczenia.

§ 3. Wyrób, rozlew, magazynowanie i obrót napojami winnemi podlegają nadzorowi skarbowemu.

§ 4. 1) Samoistne przedsiębiorstwa tłoczenia soków z surowców, wymienionych w art. 1, przeznaczonych do wyrobu napojów winnych w wytwórniach, winny być zgłoszone inspektorowi K. S. i podlegają nadzorowi K. S.

2) Przepisy tego paragrafu nie odnoszą się do wyrobu napojów winnych, przeznaczonych do użytku we własnem gospodarstwie domowem.

§ 5. 1) Przedsiębiorcę wytwórni lub wolnego składu może zastępować wobec władz skarbowych jego zastępca (kierownik).

2) Ustanowienie zastępcy konieczne jest wówczas, gdy przedsiębiorstwo należy do osoby prawnej lub takiej osoby fizycznej, która nie może wypełniać osobiście ciążących na niej obowiązków.

3) Jeżeli urząd skarbowy uzna ustanowienie zastępcy za konieczne (ust. 2), zawiadomi o tem pisemnie przedsiębiorcę i wyznaczy mu termin do zgłoszenia zastępcy.

4) O ustanowieniu zastępcy przedsiębiorca obowiązany jest donieść urzędowi skarbowemu. Doniesienie o ustanowieniu zastępcy winien podpisać także zastępca na dowód, że zastępstwo przyjmuje.

5) Przedsiębiorcy wymienionych w ust. 1 zakładów, względnie ich zastępcy, obowiązani są na żądanie kontrolujących urzędników udzielać wszelkich wyjaśnień, niezbędnych do wykonywania nadzoru skarbowego.

§ 6. 1) O zmianie osoby przedsiębiorcy obowiązany jest przedsiębiorca przejmujący zakład donieść w ciągu dni ośmiu urzędowi skarbowemu pismem w dwóch egzemplarzach; przedsiębiorca ten winien równocześnie bądź potwierdzić pisemnie prawdziwość danych, zawartych w zgłoszeniu i planach, które przedłożył jego poprzednik (§ 38), oraz sprawdzoną pojemność poszczególnych naczyń, bądź też przedłożyć nowe zgłoszenie, w którym to wypadku mają zastosowanie przepisy §§ 39 do 43.

2) Urząd skarbowy zachowuje jeden egzemplarz zawiadomienia, drugi zaś z potwierdzeniem przyjęcia do wiadomości zwraca przedsiębiorcy.

Wymiar, termin płatności i sposób uiszczenia podatku.

§ 7. 1) Do win owocowych może być dodawane w celu uszlachetnienia wino gronowe lub rodzynkowe jedynie już opodatkowane. O ile dodanie opodatkowanego wina gronowego lub rodzynkowego do wina owocowego odbywa się w wytwórni lub wolnym składzie pod nadzorem K. S. pobiera się od uszlachetnionego w ten sposób wina owocowego podatek, przewidziany dla wina owocowego, wedle ilości tego wina, zmniejszonej o ilość dodanego wina gronowego lub rodzynkowego już opodatkowanego. Wino takie w rozumieniu tego rozporządzenia uważa się za wino owocowe.

§ 8. Moszcz rodzynkowy podlega stawce podatkowej, ustalonej dla moszczu gronowego.

§ 9. 1) Wino owocowe powinno wykazać przy analizie chemicznej na 1 litr nie mniej niż 15 gramów ekstraktu bezcukrowego i 1,5 grama popiołu, pochodzącego z owoców lub jagód użytych do wyrobu wina.

2) Wino rodzynkowe powinno wykazać przy analizie chemicznej na 1 litr nie mniej niż 12 gramów ekstraktu bezcukrowego i 1,3 grama popiołu, pochodzącego z rodzynek, użytych do wyrobu wina.

3) Dodawanie spirytusu do win gronowych, rodzynkowych, owocowych i miodu dozwolone jest jako zabieg zmierzający bądź do wzmocnienia półfabrykatów z zakończoną już fermentacją przy przerobie ich na gatunki słodkie o wyższej mocy, bądź też do konserwacji napojów winnych.

4) Wina owocowe i rodzynkowe, nie odpowiadające warunkom, wymienionym w ust. 1 i 2, oraz wszelkie napoje winne, nieodpowiadające warunkom wymienionym w ust. 3 tego paragrafu, zalicza się do win sztucznych.

§ 10. Wino wyrobione z rzewienia (Rheumesculentum) pod względem wymiaru podatku spożywczego zalicza się do win owocowych.

§ 11. 1) Wymiar i orzekanie o należności i wysokości podatku od napojów winnych wyrobu krajowego oraz przekazanych z obszaru W. M. Gdańska należy do właściwości urzędu skarbowego, a przy przywozie z zagranicy—do urzędów celnych.

2) Właściwym dla wymiaru i pobrania podatku jest ten urząd skarbowy, na którego obszarze znajduje się wytwórnia lub wolny skład napojów winnych, względnie przedsiębiorstwo, przerabiające te napoje na wina musujące lub gazowane, ocet lub spirytus.

§ 12. 1) W wypadkach, przewidzianych w art. 2 ust. 5, należy na życzenie przywożącego zbadać rzeczywistą zawartość wina zapomocą cechowanych pojemników lub sposobem wagowym i tę ilość przyjąć za podstawę do wymiaru podatku.

2) Z przesyłki lub jej części, zawierającej butelki o jednakowej pojemności i kształcie, należy pobierać celem pomiaru tylko jedną butelkę wedle wyboru urzędnika, dokonywującego odprawy. Po dokonaniu pomiaru należy butelkę zakorkować i po opatrzeniu jej pieczęcią lakową oraz kartką z notatką o wyniku dokonanego pomiaru dołączyć do przesyłki.

§ 13. Napoje winne, niezdatne do spożycia z powodu zepsucia się w wytwórni, w wolnym składzie lub w czasie przewozu ich pod węzłem podatku, zwalnia się od podatku, o ile niezdatne do spożycia wino zostało zniszczone pod nadzorem 2 urzędników K. S. lub oddane do przerobu na ocet. Przedsiębiorca, u którego wino ma być jako niezdatne do użytku zniszczone, winien zamiar zniszczenia napoju winnego zgłosić inspektorowi K. S., który po zbadaniu płynu dozoruje zniszczenia wina w obecności drugiego urzędnika K. S., spisuje z tej czynności protokół i przedkłada go urzędowi skarbowemu. Po dokonaniu tych czyn-

ności inspektor K. S. wpisuje zniszczone napoje winne na rozchód w księgach kontrolnych przedsiębiorstwa.

§ 14. 1) Urząd skarbowy, na prośbę przedsiębiorstwa, zwolni od podatku napoje winne, które uległy zniszczeniu wskutek nieprzewidzianych wypadków w wytwórni, w wolnym składzie lub w czasie przewozu ich pod węzłem podatku, pod warunkiem, że przedsiębiorca uczynił zadość wymaganiom, przewidzianym w ust. 2 niniejszego paragrafu, oraz udowodnił fakt zniszczenia i ilość zniszczonego napoju winnego.

2) O wypadkach zniszczenia napojów winnych w wytwórni lub w wolnym składzie lub w czasie przewozu napojów pod węzłem podatku należy bezzwłocznie, a najdalej w 24 godziny po takim wypadku, zawiadomić urzędnika K. S., którego siedziba znajduje się najbliżej miejsca wypadku, pod rygorem utraty prawa do żądania zwolnienia od podatku.

§ 15. Napoje winne, przeznaczone do wyrobu octu, muszą być w obecności 2-ch urzędników K. S. skażone octem w taki sposób, ażeby zawierały przynajmniej 20 gramów bezwodnego kwasu octowego na 1 litr, względnie 1 kilogram płynu. Skwaśniałe wino nie podlega skażeniu. Przy przywozie z zagranicy lub z obszaru W. M. Gdańska skażenie ma być dokonane przy odprawie celnej, względnie dokonywanej przez urzędników K. S. Sposób skażenia i ilość skażonego napoju stwierdza się protokólarnie.

§ 16. 1) Napoje winne, wolne od podatku, jako przeznaczone do wyrobu spirytusu w gorzelniach, należy skażać solą jadalną w ilości 2 kg. na 1 hektolitr napoju.

2) Skażanie ma być uskuteczniane przy odprawie celnej lub dokonywanej przez urzędników K. S., a przy napojach winnych pochodzenia krajowego przy odprawie z wytwórni lub wolnego składu do gorzelni w obecności 2 urzędników K. S.

§ 17. 1) Podatek spożywczy od napojów winnych należy wpłacać we właściwym urzędzie celnym, względnie w kasie skarbowej bezpośrednio lub za pośrednictwem Pocztowej Kasy Oszczędności, przed wypuszczeniem tych napojów do wolnego obrotu, albo przed zużyciem tych napojów w wytwórni lub w wolnym składzie, z wyjątkiem wypadku, gdy podatek został pokredytowany.

2) Przy uiszczaniu podatku przedsiębiorca obowiązany jest na deklaracji płatniczej lub na blankiecie czekowym wyszczególnić kwoty: a) podatku spożywczego od napojów winnych, b) 10% dodatku nadzwyczajnego do podatku, oraz c) dodatku komunalnego.

3) Wytwórnie i wolne składy obowiązane są kwity urzędu celnego lub kasy skarbowej, względnie potwierdzenia Pocztowej

Kasy Oszczędności, otrzymane na uiszczony podatek, przechowywać w przedsiębiorstwie.

4) Podatek spożywczy od napojów, wyrobionych sposobem domowym dla użytku we własnem gospodarstwie domowem, gdy wyrobiona w ciągu roku kalendarzowego ilość łącznie z zapasem przekracza 100 litrów, płatny jest w ciągu miesiąca od daty zgłoszenia, względnie od daty stwierdzenia ilości, podlegającej podatkowi; w tych wypadkach podatek pobiera się od ilości, przekraczającej 100 litrów.

§ 18. Obowiązany do zapłaty podatku spożywczego od napojów winnych, wydanych do wolnego obrotu w kraju z wytwórni lub wolnego składu, powinien obliczyć sam kwotę podatku, przypadającą do zapłaty i wpłacić ją we właściwej kasie skarbowej lub za pośrednictwem Pocztowej Kasy Oszczędnościowej w terminie, wyznaczonym w art. 4 ust. 1.

§ 19. 1) Opaski podatkowe dla wina musującego nabywać należy w kasie skarbowej, względnie w urzędzie celnym; kasa skarbowa wydaje opaski na mocy stosownego zaświadczenia urzędu skarbowego (wzór Nr. 1).

2) Opaski niezwłocznie po wykupieniu powinny być oznaczone stemplem przedsiębiorstwa, w wypadku zaś, gdy towar sprowadzany jest nie w celach zarobkowych (art. 5 ust. 2) — stemplem urzędu celnego.

3) Opaski nakleja się na szyjkach przez korek w taki sposób, aby nie można było butelek otworzyć bez przerwania opasek.

4) Naklejanie opasek odbywa się przy odprawie celnej w urzędzie celnym, albo w składzie wolno-cłowym w obecności urzędnika celnego; o ile chodzi o wino pochodzenia krajowego naklejanie opasek odbywa się w wytwórni.

§ 20. Kary za zwłokę oblicza się w wysokości 2% miesięcznie, począwszy od 15 dnia po upływie terminu płatności podatku, przyczem każdy rozpoczęty miesiąc kalendarzowy liczy się za cały.

Kredyt podatku.

§ 21. 1) Podatek spożywczy od napojów winnych, wydawanych z wytwórni, może być pokredytowany na okres nie dłuższy niż 6 miesięcy.

2) Kredytu podatku od napojów winnych udziela do wysokości 5.000 zł. urząd skarbowy, a powyżej tej kwoty izba skarbowa.

3) Celem uzyskania kredytu podatku spożywczego przedsiębiorca winien wnieść podanie do urzędu skarbowego, wymieniając wysokość żądanego kredytu i sposób jego zabezpieczenia.

§ 22. Nie mogą korzystać z kredytu: a) osoby fizyczne i prawne, znajdujące się w stanie upadłości lub pod nadzorem

sądowym; b) osoby, skazane za defraudację podatkową, przemytnictwo lub inne przestępstwo, popełnione z chęci zysku; c) osoby nieposiadające obywatelstwa polskiego, o ile istniejące traktaty lub konwencje nie zawierają odrębnych w tym względzie postanowień.

§ 23. 1) Termin kredytu (§ 21) liczy się od pierwszego dnia miesiąca, następującego po miesiącu, w którym napoje winne wypuszczono do wolnego obrotu, zaś przy winach musujących — od pierwszego dnia miesiąca, następującego po miesiącu, w którym pobrano na kredyt opaski podatkowe.

2) Kredyt ma być zabezpieczony w sposób, określony w § 24. W wypadku ofiarowania zabezpieczenia w sposób, przewidziany w § 24 pod lit. a) i b), przedsiębiorca winien dostarczyć zabezpieczenie na kwotę, równającą się wysokości żądanego kredytu, powiększoną o 20%.

3) Od pokredytowanych kwot pobiera się odsetki w wysokości 6% w stosunku rocznym.

4) Pokredytowany podatek od napojów winnych płatny jest najpóźniej w dniu upływu terminu kredytu, a jeżeli na ten termin przypada niedziela lub święto, najpóźniej najbliższego dnia powszedniego.

5) W miarę spłaty pokredytowanej kwoty, kredyt wznawia się w okresie, na który został udzielony, jeżeli wartość złożonego zabezpieczenia nie uległa zmniejszeniu.

6) Przedsiębiorca powinien prowadzić pamiętnik kredytów według wzoru Nr. 4.

7) Nieuiszczenie pokredytowanej kwoty podatku we właściwym terminie (ust. 4) powoduje ściągnięcie w drodze przymusowej nietylko całej zaległej kwoty z karami za zwłokę i kosztami egzekucji, lecz również wszelkich nawet później płatnych kwot pokredytowanego podatku. Nadto nieuiszczenie w terminie pokredytowanego podatku powoduje utratę prawa korzystania z kredytu, które może być przywrócone jedynie za zgodą Ministra Skarbu.

8) Kary za zwłokę oblicza się w sposób, określony w § 20.

§ 24. 1) Pokredytowany podatek od napojów winnych może być zabezpieczony:

a) przez wpisanie do ksiąg gruntowych (wieczystych) prawa zastawu, względnie kaucji hipotecznej;

b) przez solidarną porękę zakładów kredytowych, których zdolność poręki uznana została przez Ministra Skarbu;

c) przez zastaw papierów wartościowych, przyjmowanych pod zastaw przez Bank Polski;

d) przez zastaw akcyj Banku Polskiego.

2) Jeżeli zabezpieczenie kredytu nastąpiło przez porękę instytucji kredytowej, kredyt gaśnie, gdy poręczająca instytucja

wstrzymała lub zawiesiła wypłaty lub, gdy do jej majątku zgłoszono upadłość.

§ 25. Do podania o udzielenie kredytu za zabezpieczeniem hipotecznem należy dołączyć dowód własności, wyciąg z wykazu hipotecznego, obejmujący wszystkie działy oraz akt oszacowania proponowanej nieruchomości, dokonanego przez władzę sądową, bądź przez władzę administracji ogólnej II instancji, a także przez banki państwowe i zakłady kredytu długoterminowego (towarzystwa kredytowe ziemskie lub miejskie). Suma udzielonego kredytu powinna się mieścić w 50-ciu% wartości szacunkowej gruntów i budynków bez ich wewnętrznego urządzenia i po potrąceniu wszystkich obciążeń hipotecznych. Uwzględnia się tylko budynki mieszkalne i przemysłowe, murowane i kryte w sposób ogniotrwały. Budynki, przyjęte do szacunku, powinny być ubezpieczone od ognia i polisy scedowane na rzecz Skarbu Państwa. Kredytu udziela się dopiero po zapisaniu prawa zastawu, względnie kaucji hipotecznej i po dostarczeniu polisy ubezpieczeniowej. Zasadniczo prawo zastawu, względnie kaucja hipoteczna winny być wpisane na pierwszem miejscu.

Wolne składy.

§ 26. 1) Pozwolenia na urządzenie wolnego składu udziela Minister Skarbu. Pozwolenie otrzymać mogą jedynie firmy zarejestrowane, których przewidywany stały zapas napojów winnych wynosi przynajmniej 5.000 litrów; pozwoleń tych nie mogą otrzymać osoby, wymienione w § 22.

2) Pozwolenia na prowadzenie wolnego składu wydaje się na czas nieograniczony z zastrzeżeniem prawa odwołania w każdym czasie bez odszkodowania.

§ 27. 1) Wolne składy można urządzać tylko w pomieszczeniach, uznanych przez urząd skarbowy za odpowiednie; nie mogą one posiadać bezpośredniego połączenia z jakimkolwiek innem przedsiębiorstwem lub mieszkaniem prywatnem.

2) Każdą zmianę w pomieszczeniach wolnego składu musi poprzedzić oznajmienie i przyjęcie przez urząd skarbowy.

§ 28. Wolne składy mogą być otwierane tylko w takich miejscowościach, w których znajduje się siedziba inspektora K. S.

§ 29. 1) Podanie o pozwolenie na urządzenie wolnego składu wnosi się do urzędu skarbowego z dołączeniem opisu pomieszczeń składowych wraz z planem lokalu i sytuacyjnym.

2) W podaniu należy określić przewidywany zapas składowy napojów winnych i sposób zabezpieczenia podatku.

3) Przed uruchomieniem urząd skarbowy zarządza sprawdzenie pomieszczeń wolnego składu. Jeden egzemplarz proto-

kółu sprawdzenia pozostaje w przedsiębiorstwie, a drugi przechowuje urząd skarbowy. Przy pomiarze naczyń, mających służyć do przechowywania napojów winnych w wolnym składzie, stosuje się analogiczne przepisy o pomiarze naczyń w wytwórni (§ 42).

§ 30. Dla zabezpieczenia swoich zobowiązań wobec Skarbu przedsiębiorca ma złożyć przed uruchomieniem wolnego składu zabezpieczenie w sposób, przepisany dla kredytowania podatku spożywczego (§ 24 i § 25). Wysokość zabezpieczenia powinna odpowiadać połowie sumy podatku, przypadającego od całej ilości napojów winnych, które w dniu miesięcznego obrachunku znajdują się, względnie będą znajdowały się przeciętnie w wolnym składzie. Izba skarbowa może zarządzić zniżenie zabezpieczenia, jednak najwyżej do 25% pełnej sumy podatku, obliczonej w myśl zasad wyżej podanych. Izba skarbowa może zarządzić podwyższenie zabezpieczenia w razie powiększenia się więcej niż o 25% zapasów napojów winnych, przyjętych do ustalenia wysokości zabezpieczenia.

§ 31. Wolny skład może być uruchomiony dopiero po zatwierdzeniu przez izbę skarbową protokółu sprawdzenia i złożeniu przepisanego zabezpieczenia.

§ 32. 1) Przyjmowanie, wydawanie napojów winnych oraz wszelkie czynności w wolnym składzie mogą się odbywać tylko w obecności K. S. Magazyny wolnego składu pozostają pod wspólnem zamknięciem K. S. i przedsiębiorcy.

2) Przesyłki napojów winnych, nadchodzące do wolnego składu, obowiązany jest przedsiębiorca natychmiast po ich nadejściu zgłosić pisemnie inspektorowi K. S., względnie urzędnikowi K. S., któremu powierzono nadzór nad wolnym składem; urzędowe przyjęcie przesyłki w wolnym składzie winno nastąpić w przeciągu 24 godzin od chwili jej zgłoszenia.

§ 33. Wolny skład obowiązany jest posiadać dla celów kontrolnych przyrządy, wymienione w § 37.

Wytwórnie.

§ 34. Za wytwórnię napojów winnych uważa się przedsiębiorstwo, wytwarzające napoje, wymienione w art. 1, bądź bezpośrednio z surowców, bądź też z napojów winnych (przerób moszczów na wina lub win na wina gazowane i musujące).

§ 35. 1) Wytwórnie nie mogą mieć bezpośredniego połączenia z innemi przedsiębiorstwami przemysłowemi lub handlowemi, ani z mieszkaniami prywatnemi.

2) W wytwórniach nie wolno przechowywać, ani ustawiać aparatów destylacyjnych.

§ 36. 1) Wytwórnia winna posiadać następujące pomieszczenia:

a) do przeprowadzania fermentacji głównej (w tem samem pomieszczeniu może być dokonywane tłoczenie soków oraz przygotowanie zacierów), zaś w miodosytni lokal do warzenia brzeczki miodowej;

b) do przechowywania i doprowadzania odfermentowanych płynów do stadjum napojów gotowych;

c) magazyny fabryczne do przechowywania napojów gotowych, gdzie może się również odbywać rozlew napojów do beczek i butelek oraz, gdzie mogą być przechowywane napoje rozlane już do beczek i butelek, celem wypuszczenia do wolnego obrotu;

d) dla czynności urzędowych K. S. (art. 14).

2) każde pomieszczenie powinno być opatrzone odpowiednim napisem, określającym przeznaczenie tego pomieszczenia.

§ 37. 1) Wytwórnie powinny posiadać dla celów kontroli pojemniki 1 i 5 lub 10-litrowe do przemiaru naczyń, cylinder szklany miareczkowany, z podziałkami na 2 cm^3, przyrząd do odpędzania alkoholu (aparat Sallerona) lub ebuljometr, termometry oraz alkoholomierze z właściwemi tablicami redukcyjnemi; wymienione naczynia i przyrządy, z wyjątkiem aparatu Sallerona i ebuljometru, winny posiadać przepisaną ważną cechę legalizacyjną.

2) W razie uzasadnionej wątpliwości co do dokładności wskazań narzędzi mierniczych urzędnicy K. S. winni ją wyłączyć z użycia do czasu ponownego ich zalegalizowania.

3) Przyrządy kontrolne, przeznaczone do czynności urzędowych, mają być przechowywane pod zamknięciem urzędników K. S.

§ 38. 1) Wytwórca napojów, wyszczególnionych w art. 1, obowiązany jest, najmniej na 14 dni przed rozpoczęciem po raz pierwszy robót wytwórczych, złożyć urzędowi skarbowemu w 2 egzemplarzach zgłoszenie, zawierające: a) imię i nazwisko przedsiębiorcy oraz siedzibę wytwórni, b) plan sytuacyjny oraz plan szczegółowy wszystkich pomieszczeń przedsiębiorstwa, c) opis wszystkich pomieszczeń wytwórni, przyrządów i naczyń, d) jak również opis postępowania technicznego oraz e) ewentualnie wskazać swego zastępcę.

2) Do zgłoszenia należy dołączyć zaświadczenie właściwej władzy przemysłowej, że urządzenie wytwórni odpowiada wymogom ustawy przemysłowej, oraz przepisom o zdrowotności i bezpieczeństwie pracy.

§ 39. 1) Sprawdzenie (weryfikację) danych, zgłoszonych przez przedsiębiorcę stosownie do przepisów § 38, przeprowa-

dza komisja urzędowa w obecności przedsiębiorcy lub jego zastępcy.

2) Przy sprawdzeniu przedsiębiorca winien udzielać dokonywającym go urzędnikom skarbowym wszelkich wymaganych wyjaśnień oraz dostarczać potrzebnych przyrządów i udzielać odpowiedniej pomocy. Dostarczone do tych celów przyrządy miernicze powinny odpowiadać postanowieniom §§ 37 i 42.

§ 40. Do czynności sprawdzenia należą:

a) sprawdzenie, czy urządzenie wytwórni odpowiada postanowieniom tego rozporządzenia oraz czy złożone plany i opisy pomieszczeń, przyrządów i naczyń wytwórni zgodne są z rzeczywistym stanem;

b) pomiar naczyń;

c) sporządzenie protokółu sprawdzenia.

§ 41. Wszystkie pomieszczenia wytwórni należy zbadać ze względu na ich przeznaczenie, sprawdzić podług spisu, planu sytuacyjnego i planu budynku fabrycznego; należy też sprawdzić napisy, określające przeznaczenie każdego pomieszczenia. Należy dalej zbadać wszystkie przyrządy i naczynia wytwórni i dopilnować, aby były oznaczone numerami kolejnemi zgodnie z opisem i planem urządzenia wytwórni, tudzież napisami, określającemi ich pojemność w litrach; oznaczenia te mają być wykonane olejną farbą lub w inny trwały sposób na samych naczyniach w miejscu widocznem.

§ 42. 1) Naczynia wytwórni, przeznaczone: a) do gotowania brzeczki miodowej, b) do przeprowadzania fermentacji alkoholowej, c) do przechowywania półfabrykatów, t. j. płynów, które przeszły już fermentację główną i doprowadzane są dalszemi zabiegami do stadjum napojów gotowych, wreszcie d) do przechowywania napojów gotowych — muszą być przemierzone i zaopatrzone w przyrządy, pozwalające zbadać ilość płynu przy dowolnem napełnieniu naczynia (laski miernicze i t. p.).

2) Przyrządy miernicze (laski i t. p.) winny posiadać podziałki co najmniej na każde 10 litrów płynu.

3) Naczynia, w których przedsiębiorca zamierza przechowywać gotowe wyroby dopełna, winny być wymierzone na całkowitą pojemność; zaopatrywanie naczyń takich w laski miernicze jest zbędne.

4) O pomiarze każdego naczynia spisuje się protokół w dwóch równobrzmiących egzemplarzach, który należy dołączyć do aktów sprawdzenia.

§ 43. 1) Po dokonaniu wszystkich czynności sprawdzenia sporządza się ogólny protokół, który podpisuje również i przedsiębiorca.

2) Uruchomienie wytwórni może nastąpić dopiero po stwierdzeniu przez izbę skarbową, na podstawie protokółu

sprawdzenia, że wytwórnia odpowiada wymogom, przewidzianym w tem rozporządzeniu.

3) O wszelkich zmianach, dotyczących pomieszczeń, urządzeń lub naczyń w wytwórni, należy przed korzystaniem z nich zawiadomić inspektora K. S.

4) Jeden z zeszytów zatwierdzonych aktów sprawdzenia ma być przechowywany w wytwórni, drugi zaś w urzędzie skarbowym.

§ 44. Przepisy §§ 34 — 43 nie mają zastosowania do produkcji napojów winnych sposobem domowym dla użytku we własnem gospodarstwie, chociażby ilość wyrobu w ciągu roku kalendarzowego przekraczała łącznie z już posiadanym zapasem 100 litrów.

Zgłoszenie wyrobu.

§ 45. Osoby, zamierzające wyrabiać napoje winne sposobem domowym dla użytku we własnem gospodarstwie w ilości, przekraczającej łącznie z zapasem 100 litrów, mają zgłosić to właściwemu inspektorowi K. S. przed rozpoczęciem wyrobu. Ilości, przekraczające łącznie z zapasem 100 litrów, podlegają kontroli oraz opodatkowaniu w myśl § 17. Napoje takie nie mogą być przedmiotem obrotu handlowego.

§ 46. 1) Przedsiębiorca wytwórni napojów winnych (§ 34) obowiązany jest co najmniej na 3 dni przed rozpoczęciem fermentacji soków filtrowanych, względnie zacieru złożyć inspektorowi K. S. zgłoszenie według dołączonego wzoru Nr. 5 w dwóch egzemplarzach. Inspektor K. S. zaopatruje zgłoszenie liczbą kolejną oraz datą wniesienia i potwierdziwszy przyjęcie zgłoszenia do wiadomości, zwraca jeden egzemplarz wnoszącemu dla dokonania odnośnych zapisów w księdze produkcji i dołączenia do dokumentów tej księgi, drugi zaś egzemplarz zachowuje u siebie.

2) W ciągu roku obrachunkowego zgłoszenia, o których mowa w ust. 1, mogą być składane na dowolne okresy czasu według uznania przedsiębiorcy.

3) O każdej zmianie w porównaniu z warunkami zgłoszenia ma przedsiębiorca zawiadomić na piśmie w 2 równobrzmiących egzemplarzach właściwego inspektora K. S. i to tak wcześnie, by ten mógł zdążyć przybyć do wytwórni przed rozpoczęciem tych czynności. Fakt doniesienia o zmianach zaznacza się na zwróconem oznajmieniu. Zwrócony egzemplarz zawiadomienia dołącza wnoszący do pierwotnego zgłoszenia i przechowuje przy księdze produkcji.

Księgi i dokumenty kontrolne w wytwórniach i wolnych składach.

§ 47. 1) Wszystkie księgi oraz dokumenty kontrolne mają być prowadzone według roku kalendarzowego, który jest zarazem obrachunkowym.

2) Księgi oraz dokumenty należy prowadzić według wzorów, ustalonych przepisami tego rozporządzenia, stosując się do pouczeń i uwag, umieszczonych na stronie tytułowej każdego wzoru. Księgi winny być oparafowane i opatrzone pieczęcią właściwego urzędu skarbowego.

3) Wpisy do ksiąg powinny odpowiadać istotnemu stanowi rzeczy, a należy ich dokonywać atramentem i w sposób wyraźny. Wpisy w księgach muszą być jasne i czytelne, bez podskrobań, a ewentualne pomyłki usuwane w ten sposób, aby poprawione wyrazy lub cyfry były zawsze czytelne. Każdą zmianę względnie poprawkę winna osoba zmieniająca, względnie poprawiająca opisać i potwierdzić własnym podpisem.

4) Ilość napojów winnych przy zestawieniach miesięcznych w księgach kontrolnych należy podawać w litrach; znaki dziesiętne, o ile przenoszą pół litra, należy zaokrąglać do 1 litra, odrzucając ilości poniżej pół litra.

5) Prowadzone przez przedsiębiorców księgi należy po upływie roku obrachunkowego zamknąć i przechowywać wraz z odnośnemi dokumentami w ciągu 10 lat od chwili zamknięcia ksiąg.

6) Księgi kontrolne wraz z dowodami winny być przedstawiane władzom skarbowym na ich żądanie.

7) W razie przedstawienia władzom skarbowym ksiąg i dokumentów należy przechowywać dowód ich przesłania, t. j. a) potwierdzenia urzędników skarbowych, że odebrali te księgi i dokumenty lub b) pisemne żądanie władzy i dowód wysłania koleją lub pocztą.

8) Po upływie 10 lat od chwili zamknięcia ksiąg mogą być one wraz z dowodami zniszczone. W razie likwidacji przedsiębiorstwa przed upływem terminu, wskazanego w ust. 5, księgi wraz z dowodami mają być przesłane do urzędu skarbowego do dalszego przechowania najpóźniej do dni 14-tu po zlikwidowaniu wszelkich zapasów, znajdujących się w przedsiębiorstwie.

§ 48. 1) W wytwórni napojów winnych należy prowadzić następujące księgi:

a) księgę produkcji (wzór Nr. 6, względnie Nr. 8);
b) księgę magazynową (wzór Nr. 9, względnie Nr. 10);
c) księgę podatkową (wzór Nr. 11, względnie Nr. 8).

2) Wytwórnie, które magazynują i doprawiają soki, winny oprócz księgi produkcji prowadzić pomocniczą księgę tłoczenia i doprawiania soków (wzór Nr. 7).

3) W wolnych składach należy prowadzić księgi, wymienione w ust. 1 litera b i c niniejszego paragrafu.

§ 49. 1) Wpisy codzienne do wszystkich ksiąg, prowadzonych w wytwórniach lub wolnych składach napojów winnych, należy wnosić najpóźniej do godziny 10-ej dnia następnego, z wyjątkiem pozycyj rozchodowych księgi podatkowej, które winny być wnoszone tego samego dnia.

2) Wszelkie dokumenty, na zasadzie których dokonywane są wpisy do ksiąg (zgłoszenia, świadectwa przewozowe, kwity kasowe, protokóły i t. p.) należy przechowywać zeszyte w porządku pozycyj książkowych.

§ 50. 1) Po upływie każdego miesiąca, a najpóźniej do dnia 5-go następującego miesiąca, należy przesyłać izbie skarbowej odpisy miesięczne ksiąg, o których mowa w § 48 ust. 1, potwierdzone przez K. S. co do zgodności z wpisami do tych ksiąg.

2) O ile K. S. nie poświadczyła odpisów z ksiąg, przedsiębiorstwo samo poświadcza zgodność odpisów z wpisami ksiąg i wysyła odpisy w oznaczonym terminie.

§ 51. Gdy nadesłane przez przedsiębiorcę władzom skarbowym pisma lub zestawienia wymagają poprawek, przedsiębiorca, po otrzymaniu takich pism zpowrotem, powinien usunąć niedokładności w terminie, wyznaczonym przez władzę skarbową.

Kontrola wytwórni i wolnych składów.

§ 52. Gotowe wyroby mają być przechowywane w wytwórniach i w wolnych składach w taki sposób, aby naczynia z napojami, podlegającemi rozmaitym stawkom podatku spożywczego ustawiane były oddzielnie, a butelki ponadto uszeregowane według pojemności.

§ 53. Rodzaj i pojemność butelek, przeznaczonych do nalewu gotowych napojów winnych, należy zgłosić inspektorowi K. S. Inspektor K. S. oznacza na wzorcowej butelce poziom płynu nalanego w ilości, oznaczonej na etykiecie, oraz w ilościach dozwolonych odchyleń (§ 79, litera d), poczem przytwierdza do naczynia kartkę z odpowiedniem oznaczeniem zapomocą pieczęci urzędowej i pozostawia wzorce na przechowaniu w wytwórni.

§ 54. 1) W wytwórni napojów winnych stały nadzór (art. 14 ust. 3) ustanawiają izby skarbowe.

2) O przydatności mieszkań dla stałego nadzoru decyduje urząd skarbowy.

§ 55. 1) Zarządzenie o usunięciu pracownika lub zastępcy (kierownika) z powodu popełnienia defraudacji podatkowej, jak również zarządzenie w sprawie wstrzymania ruchu wytwórni wskutek nieusunięcia pracownika lub zastępcy (kierownika), wydaje urząd skarbowy (art. 14 ust. 2).

2) Zarządzenie o wstrzymaniu ruchu wytwórni z powodu niezastosowania się przedsiębiorcy do przepisów o urządzeniu wydaje izba skarbowa (art. 14 ust. 1).

3) Po terminie, wskazanym w zarządzeniu (ust. 1 i 2), dozwolone są tylko czynności, niezbędne do zakończenia już rozpoczętych procesów fabrykacyjnych.

4) Po zastosowaniu się przedsiębiorcy do zarządzeń, przewidzianych w ust. 1 i 2 tego paragrafu, władza, wydająca zarządzenie, obowiązana jest niezwłocznie zezwolić na wznowienie ruchu w zakładzie.

§ 56. Przedsiębiorcy wytwórni i wolnych składów, względnie ich zastępcy, obowiązani są udzielać organom skarbowym wszelkiej pomocy przy przeprowadzaniu rewizyj. Wszelkie zapisy organów skarbowych w księgach kontrolnych podpisują także przedsiębiorcy lub ich zastępcy, którzy mogą przytem zanotować swoje uwagi lub zastrzeżenia co do treści odnośnych zapisów.

§ 57. 1) Organa skarbowe mogą pobierać przy rewizjach próby zarówno półfabrykatów, jak napojów gotowych dla sprawdzenia, czy odpowiadają wymogom, przewidzianym w ustawie z dnia 22 października 1931 r. o opodatkowaniu wina i miodu syconego oraz w §§ 7 i 9 niniejszego rozporządzenia.

2) Próbę w razie potrzeby należy odesłać do zbadania przez właściwe okręgowe laboratorjum chemiczne Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego. Przedsiębiorcy przysługuje prawo żądania przeprowadzenia ponownej analizy przez centralne laboratorjum chemiczne Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego. O ile analiza da podstawy do pobrania wyższego podatku — przedsiębiorca ponosi koszty przeprowadzenia analizy oraz koszty wysłania próbki. Wynik analizy jest miarodajny dla wymiaru podatku.

3) Pobrać należy dwie próby jednolitrowe. Przy pobraniu prób ma być obecny przedsiębiorca lub jego zastępca. Naczynia z próbami należy zabezpieczyć urzędownie i zaopatrzyć kartkami, na których ma być odnotowana nazwa przedsiębiorstwa, dzień, miesiąc i rok pobrania próby, ilość płynu (półfabrykatu lub gotowego napoju), zawartego w naczyniu w chwili pobrania z niego próby, oraz oznaczenie napoju według wpisu przedsiębiorcy w księdze produkcji lub w księdze podatku. Kartkę ma podpisać tak urzędnik, pobierający próbę, jak obecny przy pobraniu próby przedsiębiorca lub jego zastępca.

4) O pobraniu próby półfabrykatu K. S. czyni stosowną wzmiankę przy odnośnej pozycji księgi produkcji, natomiast przy pobieraniu gotowych napojów pobranie próby wpisuje się na rozchód w odnośnej rubryce księgi podatkowej.

5) Pismo, dotyczące wyniku analizy, dołącza się do ksiąg przedsiębiorstwa.

§ 58. 1) Stwierdzania przy rewizjach ilości zapasów przy pomocy lasek mierniczych można zaniechać, jeżeli napoje winne w wytwórniach i wolnych składach są przechowywane w beczkach, kufach lub kadziach urzędownie pomierzonych, a naczynia są napełnione całkowicie.

2) W wypadkach, gdy beczki lub inne naczynia, w których przechowuje się napoje, nie są pełne, winien przedsiębiorca umożliwić dokładne ustalenie ilości płynów.

§ 59. 1) Urząd skarbowy może zarządzić, aby wytwórnie w razie przerw ruchu zgłaszały te przerwy inspektorowi K. S. celem wyłączenia z użycia kadzi zacierowych i fermentacyjnych, względnie kotła do gotowania miodu, zapomocą umieszczenia kartki, umocowanej pieczęcią urzędową na dnie naczynia, na której to kartce należy umieścić datę czynności i podpis urzędnika K. S. Nałożenie i zdjęcie zabezpieczenia urzędowego należy każdorazowo uwidocznić w księdze produkcyjnej.

2) Przedsiębiorcy wolno zdjąć zabezpieczenia tylko w wypadku nieprzybycia na czas K. S., jednak nie wcześniej niż bezpośrednio przed zgłoszonym terminem zacierania lub gotowania.

OBRÓT NAPOJAMI WINNEMI.

Świadectwa przewozowe.

§ 60. 1) Każda przesyłka napojów winnych, wywożona z wytwórni lub wolnego składu, a także z hurtowni, musi być pokryta świadectwem przewozowem według dołączonego wzoru Nr. 3.

2) W świadectwie przewozowem należy wymienić dokładnie osobę lub firmę zarówno wysyłającą, jak i odbierającą przesyłkę, z wykazaniem szczegółowego adresu obydwu tych osób, względnie firm, oraz rodzaj wysłanych napojów według stopy podatku spożywczego, jak również wyszczególnić naczynia z podaniem ich pojemności i ogólnej ilości każdego rodzaju napojów w litrach.

3) Świadectwo dołącza się do przesyłki, wtórnik zaś odsyła przedsiębiorstwo wysyłające w dniu wysłania przesyłki, a najpóźniej w dniu następnym, inspektorowi K. S. w miejscu wysłania, który przesyła wtórnik inspektorowi K. S., którego kontroli podlega odbiorca przesyłki.

4) Hurtownie wolne są od obowiązku wypełniania i przesyłania wtórników świadectw przewozowych.

5) Przy przywozie napojów winnych z zagranicy lub W. M. Gdańska świadectwo przewozowe zastępują następujące dokumenty:

a) dla przesyłek zagranicznych oclonych — duplikat de-

klaracji celnej (kwit deklaracyjny), wydany przez urząd celny, który dokonał odprawy przesyłki;

b) dla przesyłek nieoclonych — dokumenty celne przekazowe (listy przekazowe);

c) dla przesyłek, pochodzących z wolnego obrotu na obszarze W. M. Gdańska — dokument przekazowy, sporządzony przez urzędników K. S., dokonywających odprawy.

6) Pod przesyłką napojów winnych należy rozumieć dowolną ilość naczyń lub opakowań, skierowanych równocześnie na imię jednego odbiorcy.

§ 61. 1) Arkusz świadectwa przewozowego składa się z trzech części grzbietu, wtórnika i właściwego świadectwa.

2) Wytwórnie i wolne składy oraz hurtownie napojów winnych obowiązane są przed rozpoczęciem roku obrachunkowego zaopatrzyć się w świadectwa przewozowe; zeszyt tych świadectw w odpowiedniej ilości arkuszy przedkłada się urzędowi skarbowemu w celu oparafowania i opatrzenia pieczęciami.

§ 62. 1) Wypełnianie świadectwa przewozowego należy do obowiązków wysyłającego.

2) Świadectwa przewozowe na przesyłki, wysłane w obecności K. S., podpisuje oprócz przedsiębiorcy także K. S.

§ 63. W razie popełnienia jakiejkolwiek omyłki przy wystawianiu świadectwa przewozowego należy przekreślić wszystkie części druku świadectwa przewozowego i w całości pozostawić to świadectwo w zeszycie, natomiast sporządzić nowe świadectwo przewozowe.

§ 64. Sporządzone i podpisane świadectwo przewozowe wydaje się przewożącemu przesyłkę, a w razie przewozu publicznemi środkami przewozowemi, dołącza się do listu przewozowego.

Napoje winne pod węzłem podatku.

§ 65 Napoje winne, podlegające opodatkowaniu mogą być przewożone pod węzłem podatku:

a) z urzędu celnego, względnie przy przesyłkach nadchodzących z obszaru W. M. Gdańska z miejsca odprawy, do wytwórni napojów winnych, do wolnego składu, do gorzelni odpędzającej spirytus z wina, wreszcie do fabryki octu;

b) z wytwórni do innej wytwórni, do wolnego składu, do gorzelni odpędzającej spirytus z wina, do fabryki octu, wreszcie do wywozu zagranicę lub na obszar W. M. Gdańska.

c) z wolnego składu do innego wolnego składu, do wytwórni napojów winnych, do gorzelni odpędzającej spirytus z wina, do fabryki octu, wreszcie do wywozu zagranicę lub na obszar W. M. Gdańska.

§ 66. 1) Napoje winne przesyłane pod węzłem podatku mają być urzędowo odprawione i urzędowo przyjęte w miejscu przeznaczenia.

2) Odprawiona przesyłka pozostaje pod węzłem podatku, za który odpowiada wysyłający względnie odbiorca (§ 67) aż do chwili urzędowego odbioru przesyłki na miejscu przeznaczenia.

3) Władza skarbowa, właściwa dla kredytowania podatku (§ 21 ust. 2), może zażądać stosownego zabezpieczenia całego lub części podatku obciążającego przesyłkę, jeżeli przewożone napoje nie są skażone; w takim wypadku złożone zabezpieczenie ulega zwolnieniu po urzędowem odebraniu przesyłki w miejscu przeznaczenia.

§ 67. 1) Urzędy celne wydają napoje winne, będące pod węzłem podatku, jedynie na podstawie każdorazowego zaświadczenia właściwego urzędu skarbowego. W zaświadczeniu urząd skarbowy stwierdza prawo do poboru przez odbierające przedsiębiorstwo napojów winnych pod węzłem podatku.

2) Wszelkie przesyłki napojów winnych, idące pod węzłem podatku, winny być zapisane na przychód do księgi (§ 48) w miejscu odbioru, w ilości wymienionej w świadectwie przewozowem, o ile urzędowe zabezpieczenie zostało nienaruszone i naczynia nie były w drodze uszkodzone. W wypadkach uszkodzenia naczyń lub zabezpieczeń ilość otrzymanego napoju winnego ustala K. S. i za ewentualne ubytki odpowiada: przy napojach winnych sprowadzanych z zagranicy, W. M. Gdańska lub odprawianych z wolnocłowych składów — odbiorca, w pozostałych zaś wypadkach — wysyłający, przyczem za powstałe ubytki podatek powinien być wpłacony w ciągu dni 7 od wezwania, o ile nie zaszły przyczyny przewidziane w §§ 13 i 14, upoważniające urząd skarbowy do zwolnienia od podatku.

§ 68. Przeznaczone do odprawy pod węzłem podatku beczki z napojami winnemi muszą być nalane dopełna, butelki zaś aż do samej szyjki. Do poszczególnych skrzyń należy wkładać butelki jednakowych rozmiarów, napełnione napojami winnemi, podlegającemi tej samej stawce podatku spożywczego.

§ 69. Wysyłający winien dostawić przesyłkę z nienaruszonemi zabezpieczeniami urzędowemi do urzędu celnego, do miejsca, w którem K. S. dokonywa odprawy lub do miejsca przeznaczenia w wyznaczonym terminie (§ 70).

§ 70. Gdy przesyłka pozostająca pod węzłem podatku w ciągu jednego miesiąca nie nadejdzie do miejsca przeznaczenia Inspektor K. S., w obwodzie kontrolnym którego dokonano wysłania przesyłki, przeprowadza dochodzenia. Gdyby dochodzenia wykazały, że przesyłka odprawiona pod węzłem podatku nie wyszła wcale, lub wyszła tylko w części zagranicę względnie na obszar W. M. Gdańska lub do miejsca przeznaczenia —

wysyłający jest obowiązany zapłacić w ciągu 7 dni od daty wezwania podatek od ilości, które nie wyszły zagranicę lub na obszar W. M. Gdańska albo nie doszły do miejsca przeznaczenia.

§ 71. 1) Napoje winne mogą być przywożone z zagranicy lub wywożone zagranicę przez urzędy celne I klasy.

2) Wywóz oraz przywóz napojów winnych z obszaru W. M. Gdańska odbywa się w trybie przekazowym, ustalonym w umowie polsko-gdańskiej, zatwierdzonej ustawą z dnia 17 grudnia 1921 r. (Dz. U. R. P. z 1922 r. Nr. 16, poz. 139).

§ 72. Badanie napojów winnych sprowadzanych z zagranicy, odbywa się w sposób ustalony przepisami celnemi, sprowadzanych zaś z obszaru W. M. Gdańska — w sposób przewidziany w tem rozporządzeniu (§ 57).

§ 73. 1) Gdy podczas przewozu zajdzie konieczność zmiany miejsca przeznaczenia przesyłki, odprawionej przy udziale lub bez udziału K. S., wysyłający winien zawiadomić o tem urzędnika K. S., właściwego dla miejsca, w którem przesyłka znajduje się w danej chwili.

2) O ile przesyłka napojów winnych znajdujących się pod węzłem podatku powróci do miejsca wysłania, zwrócone napoje winne należy zapisać na przychód w odnośnych księgach przedsiębiorstwa wysyłającego z zachowaniem przepisu § 67.

Zaniki i ubytki.

§ 74. 1) Wytwórnie napojów winnych korzystają z norm zaniku, który przyznaje się dla wyrównania wszelkich strat przy produkcji i magazynowaniu w wysokości:

a) przy wyrobie wina musującego — 9% od ilości wina wziętego do przerobu,

b) przy wyrobie wina gazowanego — 3% od ilości wina wziętego do przerobu,

c) przy wyrobie pozostałych napojów winnych — 3% od ilości otrzymanego półfabrykatu po zakończeniu fermentacji głównej i odcedzeniu drożdży i części stałych (rubr. 7 księgi wzoru Nr. 6).

§ 75. 1) Zaniki oblicza się osobno dla każdego rodzaju napoju winnego, podlegającego odrębnej stopie podatku spożywczego, bez prawa wzajemnego zaliczenia. Ujawnione przy każdej rewizji ubytki wpisuje K. S. na rozchód w księdze magazynowej niezwłocznie po dokonaniu rewizji, przyczem ubytki, nieprzekraczające dozwolonych norm — w kolumnach przeznaczonych dla napojów winnych, niepodlegających opodatkowaniu, zaś ubytki przekraczające dozwolone normy — w kolumnach przeznaczonych dla napojów winnych, podlegających opodatkowaniu. Należność za ubytki przekraczające dozwolone

normy ma być uiszczona w ciągu 7 dni od daty przeprowadzenia w księgach odpowiedniego wpisu.

2) Ujawnione przy każdej rewizji nadwyżki mają być zapisane do księgi magazynowej, jako oddzielne pozycje przychodu.

Sprzedaż hurtowa i detaliczna.

§ 76. Za sprzedaż hurtową uważa się sprzedaż w ilościach od 15 litrów objętościowych wzwyż, za sprzedaż detaliczną — sprzedaż w ilościach poniżej 15 litrów objętościowych.

§ 77. Napoje winne mogą być nalewane do butelek, poza wytwórniami i wolnemi składami, w hurtowych i detalicznych miejscach sprzedaży za zezwoleniem izby skarbowej, która, po sprawdzeniu, czy pomieszczenie jest odpowiednie, wydaje zezwolenia na czas nieograniczony z zastrzeżeniem prawa odwołania w każdym czasie bez odszkodowania. Napełnianie butelek powinno być prawidłowe (§ 79, litera d) i dokonywane w oddzielnem, przeznaczonem dla tych czynności pomieszczeniu, z zachowaniem należytej czystości tak pomieszczeń, jak naczyń i wszelkich materjałów pomocniczych.

§ 78. Odnośnie do urządzenia, prowadzenia i kontroli zakładów sprzedaży napojów winnych obowiązują przepisy wykonawcze o monopolu spirytusowym.

Etykiety.

§ 79. 1) Naczynia z napojami winnemi, wypuszczane do wolnego obrotu, mają być opatrzone etykietami, na których należy podać:

a) rodzaj napoju, a więc czy napój jest winem gronowem, rodzynkowem, owocowem, winem t. zw. sztucznem, moszczem, winem musującem gronowem lub owocowem, winem gazowanem gronowem lub owocowem, względnie miodem;

b) przy moszczach — czy moszcz jest gronowy, owocowy, rodzynkowy, a także jego moc; naczynia, zawierające moszcze o mocy do 4,5^{0} alkoholu, powinny być zaopatrzone napisem: „Moszcz o zawartości do 4.5^{0} alkoholu“;

c) przy winach gronowych — czy wino gronowe jest stołowe (do 16%), czy mocne (ponad 16%);

d) przy wszystkich rodzajach wyrobów — zawartość napoju winnego w butelkach; odchylenie miary w nalanych i przeznaczonych do sprzedaży wyrobach w porównaniu z miarą podaną na etykietach, nie mogą przekraczać 2%;

e) nazwę (firmę) wytwórni i jej siedzibę, a w razie rozlewu napojów winnych poza wytwórnią, nazwę i adres firmy rozlewającej.

2) Od umieszczania na etykietach oznaczenia „wino owocowe“ izba skarbowa może zwolnić te wyroby, które posiadają nazwy towarowe powszechnie znane, jako rodzaje owoców (np. „wino porzeczkowe“, „wino jabłeczne“, wino Złota Reneta“ i t. p.)

3) Oryginalne etykiety napojów sprowadzanych z zagranicy mogą być używane do tych napojów w takim stanie, w jakim nadeszły z zagranicy, a brakujące oznaczenia należy umieszczać na oryginalnych etykietach lub dodatkowych naklejkach.

§ 80. Napoje podobne do wina (t. zw. wina sztuczne) mogą być wypuszczane do wolnego obrotu tylko pod nazwą: „Napój podobny do wina“ lub „Wino sztuczne“, przyczem poszczególne słowa tego napisu na etykietach powinny być wykonane czcionkami, nie mniejszemi od największych użytych na etykiecie.

§ 81. Przedsiębiorcy wytwórni, wolnych składów i miejsc rozlewu napojów winnych obowiązani są zgłaszać wzory etykiet inspektorowi K. S., celem stwierdzenia, czy etykiety odpowiadają postanowieniom przepisów § 79 i 80. Etykiet niezatwierdzonych przez inspektora K. S. nie wolno nalepiać na naczyniach z napojami winnemi.

Przepisy przejściowe.

§ 82. 1) Izby Skarbowe wyznaczą istniejącym już wytwórniom i wolnym składom stosowny termin dla przystosowania się do przepisanych niniejszem rozporządzeniem wymogów, dotyczących urządzeń, nie dłuższy jednak niż 6 miesięcy od dnia wejścia w życie tego rozporządzenia.

2) Izba Skarbowa może zezwolić wytwórniom już istniejącym na ulgi w przystosowaniu się do wymogów, przepisanych w § 36.

§ 83. Wszelkie druki, księgi i wykazy według wzorów przepisanych niniejszem rozporządzeniem należy prowadzić od dnia 1 lipca 1932 r.

Przepisy końcowe.

§ 84. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1932 r., z wyjątkiem przepisów zawartych w §§ od 79 do 81, które wchodzą w życie z dniem 1 sierpnia 1932 r.

Minister Skarbu: *Jan Piłsudski.*

Komunikat.

Dnia 11 września 1932 r. zginęli w katastrofie lotniczej pod Cierliskami ś. p. por. żwirko i inż. Wigura.

żałoba okryła całą Polskę, cała Warszawa wyległa, by oddać ostatnią posługę i odprowadzić na wieczny spoczynek zwłoki uwielbianych przez Naród zwycięzców tegorocznych międzynarodowych zawodów samolotów turystycznych w Berlinie.

Delegacja S. U. K. S. w kondukcie pogrzebowym ś p. por. Żwirki i Inż. Wigury.

Prezydjum Zarządu Głównego S. U. K. S. również wzięło udział w nabożeństwie żałobnem przy trumnach Bohaterów, a później w uroczystym pogrzebie.

Złożony imieniem Stowarzyszenia wieniec ponieśli delegaci Koła Warszawskiego w kondukcie pogrzebowym na cmentarz Powązkowski.

Celem kontynuowania pracy zmarłych dla chwały kraju tworzy się fundacja ku czci por. żwirki i inż. Wigury. Prezydjum, przypominając o tem, zwraca się z apelem — „składajcie Wszyscy ofiary na ten cel“.

Bilans surowy Kasy Oszczędnościowo-Pożyczkowej S. U. K. S. Spółdzielni z o. o. urz. w Poznaniu na dzień 31 grudnia 1931 r.

	Obroty		Pozostałość	
	Winien	Ma	Winien	Ma
1) Rachunek Kasy	18.504,31	17.632,66	871,65	
2) „ Pożyczek.	24.634,36	16.445,02	8.189,34	
3) „ Odsetek za r. 1931	57,52	628,29		570,77
4) „ Wkładów.	489,50	1.353,71		864,21
5) „ Udziałów.	2,00	3.338.10		3.336,10
6) „ Kosztów adm.	168,59	241,47		72.88
7) „ Odsetek pobranych za ub. r. .	—	63,19		63,19
8) „ Fundusz zasob.	—	4.086,95		4.086,95
9) „ Fundusz rezerw.	193,00	259,89		66.89
Razem	44.049,28	44.049,28	9.060,99	9.060,99

Bilans zamknięcia za rok 1931 Kasy Oszczędnościowo-Pożyczkowej S.U.K.S. w Poznaniu.

Stan czynny	zł.	gr.	Stan bierny	zł.	gr.
1) Gotówka	871	65	1) Udziały	3.336	10
2) Pożyczki	8.189	34	2) Fundusz zasobowy	4.086	95
			3) Wkłady	864	21
			4) Odsetki pobrane za r. u. . .	63	19
			5) Fundusz rezerwowy	66	89
			6) Czysty zysk za rok 1931 . .	643	65
Razem	9.060	99	Razem	9.060	99

Rachunek strat i zysków za 1931 r.

Wydatki	zł.	gr.	Dochody	zł.	gr.
1) Koszta administracyjne . .	168	59	1) Odsetki od pożycz. za r. 31 .	628	29
2) Odsetki za wkłady	57	52	2) Opłaty nanipulacyjne od pożyczek, chwilowej oraz wstępne.	241	47
Czysty zysk	643	65			
	869	76		869	76

Rada Nadzorcza

(—) *Klimek* Prezes

(—) *Krysztofiak*

(—) *Siudziński*

Zarząd:

(—) *Froehlich* Prezes

(—) *Spychała* sekretarz

(—) *Kłoś* Skarbnik

(—) *Babiaczyk* Członek Zarządu

Z nowej ustawy emerytalnej.

W ostatnich czasach został wydany cały szereg nowych, niezmiernie ważnych, ustaw, dotyczących różnych dziedzin życia państwowego.

Między innemi, została wydana nowa ustawa emerytalna, a raczej nowela do już wydanych w tej dziedzinie ustaw.

Nie będziemy tu omawiali wad i zalet tej ustawy, która już przez to samo, że jest tylko nowelą, a nie całkowicie nową ustawą, nie może należycie rozwiązywać sprawy, chcielibyśmy tylko zwrócić uwagę Szan. Kolegów, szczególnie starszych, tych, którzy służyli jeszcze w państwach zaborczych, na artykuł 4 noweli.

Brzmi on:

Funkcjonarjusze państwowi i zawodowi wojskowi, którzy przed wstąpieniem do państwowej służby polskiej lub do służby w wojsku polskiem pełnili służbę w byłych państwach zaborczych, podlegającą doliczaniu do wysługi emerytalnej na zasadzie art. 81 i 84 ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. winni najpóźniej do dnia 31 grudnia 1933 r. zgłosić swe prawa z tego tytułu i należycie je udokumentować. Przekroczenie tego terminu może być uwzględnione tylko, *o ile samo zgłoszenie nastąpiło we właściwym czasie,* a nieudowodnienie tej służby w zakreślonym terminie wywołane było okolicznościami, niezależnemi od woli zainteresowanej osoby. Niezgłoszenie w powyżej oznaczonym terminie służby w b. państwie zaborczem, podlegającej doliczeniu do wysługi emerytalnej na zasadzie art. 81 i 84 ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. powoduje utratę prawa do zaliczenia tej służby do wysługi emerytalnej.

Władze, wskazane w art. 27 ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnem funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych w brzmieniu, ustalonem niniejszą ustawą, w terminie do dnia 31 grudnia 1935 r. orzekną, czy zgłoszone i należycie udowodnione okresy służby w b. państwach zaborczych podpadają pod postanowienia art. 81 ust. 1 lub art. 84 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnem funkcj. państw. i zawod. wojsk. i czy podlegają na zasadzie tych postanowień doliczeniu do wysługi emerytalnej.

Jak widzimy z tego, ustawa nakłada na każdego pracownika obowiązek zgłoszenia w ściśle oznaczonym terminie swych praw do zaopatrzenia emerytalnego za czas spędzenia w służbie zaborczej i należytego udokumentowania swych pretensyj i praw, wynikających z poniżej podanego brzmienia art. 81 i 84 ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r.

Art. 81 brzmi:

„Funkcjonarjuszom,' którzy przed wstąpieniem do służby państwowej polskiej, oraz zawodowym wojskowym, którzy przed

wstąpieniem do wojska polskiego, pozostawali na służbie jednego z byłych państw zaborczych, jako też w służbie byłego Wydziału Krajowego Galicyjskiego, lub też którzy byli nauczycielami publicznych szkół ludowych lub wydziałowych i przechodzą w stan spoczynku ze służby państwowej polskiej, względnie ze służby w wojsku polskiem — wlicza się do wysługi emerytalnej pełną ilość lat służby w b. państwie zaborczem, podlegającą zaliczeniu według ustaw emerytalnych odnośnego państwa zaborczego, a względnie według ustaw krajowych galicyjskich, z zastrzeżeniem, że sposób zaliczania czasu tego do wysługi emerytalnej nie może być korzystniejszy, aniżeli w służbie państwowej polskiej, względnie w wojsku polskiem, na mocy niniejszej ustawy, tudzież lata służby państwowej polskiej. Czas piastowania mandatu poselskiego lub senatorskiego przed wejściem w życie niniejszej ustawy zalicza się przytem do emerytury.

Funkcjonarjuszom państwowym i zawodowym wojskowym, którzy służyli czynnie w czasie trwania mocy obowiązującej ustaw z dnia 28 lipca 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 70, poz. 466) i z dnia 5 sierpnia 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 68, poz. 616), a którzy przed wstąpieniem do służby państwowej, względnie wojskowej, pełnili służbę samorządową w Państwie Polskiem, zaliczalną do wysługi emerytalnej w myśl punktu d) art. 15 ustawy z dnia 28 lipca 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 70, poz. 466), względnie punktu a) artykułu ustawy z dnia 5 sierpnia 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 68, poz. 616), zalicza się do wysługi emerytalnej czas tej służby samorządowej pod warunkami, określonemi w wymienionych ustawach.

Końcowe daty służby w b. państwach zaborczych ustali rozporządzenie Rady Ministrów". (Dotąd nieustalone).

Art. 84 brzmi:

„Funkcjonarjusze państwowi i zawodowi wojskowi, jako też pobierający w dniu 1 października 1923 r. zaopatrzenie emerytalne ze Skarbu Państwa emeryci (wdowy i sieroty), którzy byli członkami kas emerytalnych lub innych kas zaopatrzenia, albo opłacali składki emerytalne do kas b. państw zaborczych, jeśli udowodnią, że praw, z tego tytułu im przysługujących, nie zrealizowali w b. państwach zaborczych, będą mogli korzystać z uprawnień, wynikających z niniejszej ustawy, jedynie pod warunkiem poprzedniego ustąpienia na rzecz Skarbu Państwa wszelkich praw, przysługujących im z tytułu uczestnictwa w tych kasach, względnie opłacania składek emerytalnych. Ustąpienie na rzecz Skarbu Państwa powyższych praw nie stanowi uiszczenia opłaty emerytalnej do Skarbu Państwa Polskiego w rozumieniu art. 7 ust. 1 ustawy".

Obydwa te artykuły zawarte były już w ustawie z dnia 11 grudnia 1923 r. (przed 9 laty) i są zapewne znane Kolegom.

Podajemy je tutaj w brzmieniu ostatnio ustalonem, celem przypomnienia przy gromadzeniu potrzebnych dokumentów.

Władzami, powołanem do weryfikacji przedstawionych dokumentów w oznaczonym przez ustawę terminie do dnia 31 grudnia 1935 r. jest Minister Skarbu, względnie upoważnione Izby Skarbowe, przyczem od orzeczenia Izby Skarbowej przysługuje prawo odwołania w terminie 30 dni.

Należy raz jeszcze podkreślić, że brzmienie ustawy jest tu całkowicie wyraźne, a termin ściśle określony, dn. 31 grudnia 1933 r., przyczem ustawa zupełnie nie rozróżnia funkcjonarjuszów, którzy już nabyli prawa do uposażenia emerytalnego, od tych, którzy takich praw jeszcze nie nabyli.

W zrozumiałym interesie własnym wszyscy b. pracownicy b. państw zaborczych, będący obecnie na państwowej służbie polskiej, powinni wnieść odpowiednie podania i przedstawić potrzebne dokumenty, lepiej w notarjalnie poświadczonych odpisach, ze względu na możliwość zaginięcia.

Gdyby nawet zachodziła trudność w zgromadzeniu odpowiednich dokumentów, nie należy zaniedbać wniesienia podania przed dn. 31 grudnia 1933 r., a dokumenty przedstawić później, tłumacząc przyczynę zwłoki.

Dnia 25 sierpnia 1932 r: zmarł w Warszawie

ś.p. **ADAM RAYCHEL**

Komisarz Kontroli Skarbowej

Długoletni Członek S. U. K. S.

W zmarłym straciliśmy dobrego i oddannego Stowarzyszeniu Kolegę

Komitet redakcyjny: Stanisław Woropaj, Albin Wędołowski i Kazimierz Gliński.

Redaktor: JÓZEF WIERZBOWSKI.

Wydawca: Zarząd Główny Stow. Urzędn. Kontr. Skarbowej w Warszawie.

Warszawskie Zakłady Graficzne, Wilcza 60, tel. 893-47.